

РЕШЕНИЕ

№ 821

гр. Стара Загора, 29.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Генчо А.

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Генчо А. Гражданско дело № 20235530101288
по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.49 ЗЗД, вр. с чл.45 ЗЗД.

Ищецът П. М. П. твърди в исквата си молба, че въз основа на изпълнителен лист от 05.10.2007 г., издаден от Районен съд - Стара Загора по ч.г.д. 2338/2007 г. в полза на "ТИ БИ АЙ Кредит" ЕАД (със сегашно наименование „ТРАНЗАКТ ЮРЪП" ЕАД гр. София), било образувано изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, рег.№ 872 с район на действие ОС - Стара Загора с длъжник по изпълнителното дело П. М. П. за сумите, присъдени по листа. Бил сключен Договор за продажба и прехвърляне на вземания между „ТИ БИ АЙ Кредит" ЕАД и „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ" АД, по силата на който задължението на П. П. било изкупено от ответника. След депозирана писмена молба на 17.10.2022 г. по изп. дело № 239/2018 г. в деловодството на ЧСИ Десислава Цветкова от ищеца, чрез адв. П. К., АК – Пловдив, било поискано изпълнителното дело да бъде прекратено на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК, поради това че вискателят не поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Също така в молбата си искал да бъдат присъдени сторените разноски, представляващи адвокатски хонорар в размер на 250 лева. Към молбата бил приложен и договор за правна помощ и съдействие. В резултат на молбата ЧСИ Десислава Цветкова прекратила изпълнителното производство по дело № 239/2018г. срещу длъжника П. П. на 17.10.2022 г. В изпълнителното производство П. П. претърпял имуществени вреди от проведеното принудително изпълнение спрямо него в размер на 250 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова. На основата на принципа да не се вреди другиму, в чл. 45 от ЗЗД било предвидено, че всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил

другиму. За да възникне тази отговорност по чл. 49 от ЗЗД и съответно да бъде уважена исковата претенция за неправомерно увреждане, било необходимо кумулативното наличие на определени предпоставки, които да обуславят фактическия състав на деликта, а именно: 1. вреди, причинени на пострадалия; 2. вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа; 3. вредите да са причинени при или по повод изпълнение на работата, възложена от възложителя, доколкото отговорността на последния е обективна и безвиновна; 4. прякят причинител да има вина за причинените вреди. Изложените факти изпълвали този състав. Предметът на претенцията били имуществени вреди във вид на претърпени загуби, а именно - реализирани разходи за платено адвокатско възнаграждение по договор за правна помощ и защита, сключен по повод осъществено процесуално представителство в рамките на образуван изпълнителен процес. Вредата била имуществена и се изразявала в заплатеното адвокатско възнаграждение за защита в изпълнителното производство. Въпреки че по изпълнителното производство била настъпила перемпция и било прекратено по силата на закона *ex-lege*, съдебният изпълнител го прекратил след депозираната за това молба от длъжника по изпълнителното дело, чрез адв. П. К. от АК - Пловдив. Поради тази причина били причинени имуществени вреди, които следвало да бъдат възстановени на ищеца, тъй като не съществувала друга правна възможност той да бил възмезден. Била налице причинна връзка между образуваното и водено изп. дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова и претърпените вреди, доколкото направените от ищеца в изпълнителното производство разноси били за получаване на квалифицирана правна помощ, съдействие и представителство, необходими за осъществяване на правото на защита на длъжника, и същите не биха били извършени, ако спрямо него било прекратено изпълнителното дело с нарочен акт от съдебния изпълнител. Това било достатъчно основание за да се приеме, че била налице противоправност - тъй като от воденето на изпълнителното дело пряко се засягала чужда имуществена сфера. В един момент отпадало основанието, на базата на което било възможно съществуването на един изпълнителен процес, респ. той се прекратявал, но разноските, които били сторени от длъжника за защита от принудителното изпълнение, не се присъждали. Именно в това се измервала вредата - сторените разноси по изпълнението от длъжника, а така се нарушавал общият принцип да не се вреди другиму, което навеждало на извод за наличие на противоправност. Причинна връзка била налице, когато вредата се явявала закономерна последица от деянието, или казано по друг начин, когато за деянието, закономерно предизвикало вредоносните последици, се приемало, че била налице причинна връзка. Вината като предпоставка се предполагала до доказване на противното. Ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати сумата от 250 лв., представляваща претърпяна имуществена вреда - разноси за заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с водено изп. дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, рег. № 872 с р-н на действие Окръжен съд - Стара Загора срещу П. П., ведно със законната лихва, считано от датата на увредата - 17.10.2022г до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноси. С уточняваща молба от 11.04.2023 г., ищецът допълва, че, в качеството му на изпълнителен директор и управител към 2015 г. на ответното дружество, упълномощил, в качеството

му на юрисконсулт в ответното дружество, да образува изпълнително дело против ищеца и да извършва необходимите действия по изпълнението. Така била възложена работа от юридическото лице на конкретното физическо лице и вредата била причинена при или по повод изпълнение на възложената работа. Изпълнителният директор на ответното дружество представлявал дружеството и се грижел за неговите интереси. Налице било противоправно поведение на ответното дружество, изразяващо се в неоснователно поддържане на изпълнително производство № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, след настъпване на перемиране на делото по силата на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Противоправно поведение било бездействието от страна на ответника да допусне прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК. До заплащането на адвокатско възнаграждение нямало да се стигне, ако не били извършвани изпълнителни действия след настъпване на перемпция по делото. Въпреки настъпването й изпълнителното дело било прекратено едва след депозирана молба на 17.10.2022 г. от длъжника, чрез процесуалния му представител адв. П. К. - АК от Пловдив. Макар и да липсвало нормативно установено задължение за наемане на адвокат по изпълнителни дела, то адвокатската защита била нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния за страната изход от спора. Вредите се явявали пряка и непосредствена последица от действията на вискателя.

Ответникът „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, гр. София взема становище че искът е допустим, но неоснователен. Исковете се основавали на непълно представени факти и обстоятелства. На 24.04.2006 г. бил сключен Договор за кредит № 4236810053 между ищеца и „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД (понастоящем „Транзакт Юръп“ ЕАД). Съгласно договор за цесия, подписан на 23.02.2015 г. между „Транзакт Юръп“ ЕАД (предишно наименование „Ти Би Ай Кредит“ ЕАД), като цедент и ответника, като цесионер, последният придобил вземането по договор за кредит № 4236810053/24.04.2006 г. Ищецът не изпълнил задължението си в посочения в процесния договор срок. Въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.д. 2338/2007 г. по описа на Районен съд - Стара Загора, било образувано изпълнително дело № 481/2015 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, което впоследствие било преобразувано под номер № 239/2018 г. С издаването на изпълнителен лист за вземането давността била прекъсната и започнала да тече нова давност. С образуването на изп. дело № 481/2015 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова давността била прекъсната и спряла да тече по време на изпълнителното производство, съгласно ППВС № 3/1980 г. С Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК, ППВС № 3/1980 г. било обявено за изгубило сила, отмяната на постановлението пораждала действие от датата на обявяване на тълкувателното решение - 26.06.2015 г.; до тази дата било приложимо предходното тълкуване, т. е. по време на изпълнителното производство давността не текла. Следователно от 2012 г. до 26.06.2015 г. погасителната давност спряла да тече. След 26.06.2015 г. било приложимо новото тълкуване, дадено от ВКС - съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД давността се прекъсвала с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането, като в хода на изпълнителното производство давността не спирала, а се прекъсвала многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен

способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. В тълкувателното решение се сочело, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсвало давността, защото съдебният изпълнител бил длъжен да го приложи. Ищецът нямал нужда да поддържа висящността на иския процес, но трябвало да поддържа със свои действия висящността на изпълнителния процес, като внасял съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като искал повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способи. Съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. нова погасителна давност за вземането започвала да тече от датата, на която било поискано или било предприето последното валидно изпълнително действие. Последните при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК били от процесуален характер, изпълнителният лист не губел характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължавало да съществува. Перемирането било основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличавало ефекта от предприетите принудителни действия, с които била прекъсвана давността за изпълняемото право - този ефект се запазвал и се отчитал при възражение за изтекъл давностен срок. Ответникът моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен е иск за обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане по чл.49 ЗЗД, вр. с чл.45 ЗЗД, като се твърди противоправно бездействие от страна на управителя на ответното дружество, изразяващо се в непредприемане на действия за прекратяване на изпълнително дело поради настъпила перемпция по чл. 433, ал.1, т.8 ГПК. Отговорността по чл.49 ЗЗД на възложителя на работа е обективна, има обезпечително-гаранционна функция и е за чужди виновни противоправни действия. За са приеме искът за основателен, ищецът следва да установи фактическия състав, пораждащ тази отговорност, който включва: противоправно действие или бездействие от страна на лице, на което е възложено извършване на някаква работа, и причиняване на вреда при или по повод изпълнението на възложената работа.

Правното твърдение на ищеца е, че непредприемането на действия от страна на законния представител на вискателя за прекратяване на изпълнително дело поради настъпила перемпция по чл. 433, ал.1, т.8 ГПК се явява противоправно.

Видно от материалите по приложеното изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, рег.№ 872, с район Окръжен съд – Стара Загора, делото е образувано на 23.07.2018 г. по молба на ответника, действащ като частен правопреемник на „ТРАНЗАКТ ЮРЪП“ ЕАД гр. София, въз основа на изпълнителен лист, приложен към перемирано изпълнително дело № 481/2015 г. На 27.07.2018 г. на ищеца е изпратена покана за доброволно изпълнение, а на неговия работодател - запорно съобщение за налагане на запор върху трудовото му възнаграждение и други парични вземания до размера на дълга.

От материалите по изпълнителното дело се установява, че в продължение на период от две години от изпращане на посоченото заповно съобщение, за което няма данни да е получено от третото лице – работодател, по изпълнителното дело не са предприети никакви други изпълнителни действия срещу длъжника. В тази хипотеза разпоредбата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК предвижда прекратяване на изпълнителното производство. В т.10 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС се сочи, че в доктрината и съдебната практика е трайно установено разбирането, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Следователно не е необходимо съдебният изпълнител да констатира факта на настъпилата перемпция с изричен акт, поради което и неиздаването на постановление за прекратяване поради перемпция не съставлява нарушение на разпоредбите на ГПК /в този смисъл е решение № 50250 от 21.12.2022 г. по гр. д. № 2938/2022 г. на ВКС, 3-то гр. отделение/.

Изхождайки от гореизложеното, съдът намира, че в разглеждания случай изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова рег.№ 872, с район Окръжен съд – Стара Загора е прекратено по право с изтичане на двегодишния срок, през който кредиторът е бездействал. Поради това е липсвала каквато и да било необходимост от издаване на нарочен акт за прекратяване на изпълнителното производство. Неиздаването на такъв акт нито ползва, нито вреди на длъжника. В процесуалния закон няма разпоредба, която да задължава вискателя да направи изрично искане за издаване на акт от съдебния изпълнител, с който да бъде констатирано настъпилото прекратяване на изпълнителното дело, поради което бездействието на изпълнителния директор на ответното дружество в тази насока не е противоправно.

Изложеното налага извода, че по делото не е доказано наличието на един от основните елементи на фактическия състав на неправомерното увреждане по чл.45 ЗЗД – противоправно деяние на служител на ответното дружество. Поради това липсва и основание за възникване на гаранционно-обезпечителното санкционно правоотношение по чл.49 ЗЗД за репарирание на причинени вреди.

Ето защо предявеният иск за заплащане на сумата 250 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от непредприемането на действия за прекратяване от изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, рег.№ 872, с район Окръжен съд – Стара Загора, се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен изцяло.

На основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК следва да бъде осъден ищецът да заплати на ответника направените по делото разходи в размер на 100 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. М. П. от против „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД гр. София, бул. „България“ 81В, ЕИК 203374133, представлявано от Виктор Тот, Петр Валента и Христо М., иск за заплащане на сумата 250 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди от непредприемането на действия за прекратяване от изпълнително дело № 239/2018 г. по описа на ЧСИ Десислава Цветкова, рег. № 872, с район Окръжен съд – Стара Загора, като неоснователен.

ОСЪЖДА Петър П. М. П. от да заплати на „АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД гр. София, бул. „България“ 81В, ЕИК 203374133, представлявано от Виктор Тот, Петр Валента и Христо М., сумата 100 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____